

Arrest

nr. 226 471 van 23 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. HOOYBERGHS
Azalealaan 25
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 27 februari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 8 januari 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2019 met X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. HOOYBERGHS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 3 november 2016 een tweede gezinsherenigingsaanvraag in, dit in functie van zijn Belgische grootmoeder.

1.2. De verwerende partij nam op 24 april 2017 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze bijlage 20 diende verzoeker een beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 192 592 van 27 september 2017 de voormelde bijlage 20 vernietigde.

1.3. Op 27 maart 2018 nam de verwerende partij een nieuwe beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker op 4 mei 2018 opnieuw een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad die bij arrest nr. 209 177 van 11 september 2018 opnieuw besloot tot vernietiging van de beslissing.

1.4. Op 8 januari 2019 nam de verwerende partij opnieuw een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de thans bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.11.2016 werd ingediend door: Naam: Z. Voorna(a)m(en): G. Nationaliteit: Armenië (..) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt verder dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt." Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van zijn Belgische grootmoeder [H.M.] [...]. Op datum van 03.11.2016 heeft betrokkene een aanvraag tot vestiging ingediend in functie van . Deze beslissing werd reeds geweigerd op 24.04.2017 en op 16.03.2018, maar werd telkens verbroken respectievelijk bij arrest 206 099 dd. 27.09.2017 en arrest 209 177 dd. 11.09.2018. Daarom wordt heden een nieuwe beslissing genomen in het dossier. Als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentie persoon werden volgende documenten voorgelegd: - Schrijven Federal Pensioendienst dd. 13.06.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon een IGO (Inkomensgarantie voor Ouderen) ontvangt van € 974,55 per maand. - 'Attest van erkenning van handicap' dd. 24.12.2014 en een beslissing dd. 08.01.2015 betreffende een maandelijkse tegemoetkoming aan personen met een handicap ten bedrage van € 312,28. - Attesten van het OCMW Mol dd. 19.10.2016 op naam van betrokkene, zijn echtgenote (afgevoerd wegens verlies verblijfsrecht dd. 24.04.2017) en de referentiepersoon waaruit moet blijken dat zij op datum van het attest geen steungeld genoten.

Vooreerst, voor wat de inkomsten uit IGO betreft, dient opgemerkt te worden dat deze dienen beschouwd te worden als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening, en zij dan ook niet in aanmerking kunnen genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Hiervoor kan naar arrest 194 176 dd. 25.10.2017 verwezen worden: "In de mate verzoekster aanvoert dat wel degelijk rekening moest worden gehouden met de inkomsten uit de IGO, merkt de Raad op dat de IGO een minimuminkomen is dat de overheid verstrekt aan personen die de pensioengerechtigde leeftijd van 65 jaar hebben bereikt en dat wordt uitbetaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Het betreft een systeem dat niet door eigen bijdragen maar volledig door de overheid gefinancierd wordt. Dit wordt ondersteund door artikel 2, 1°, e, van de wet van 11 april 1995 'tot invoering van het "handvest" van de sociaal verzekerde', waarin wordt gesteld dat het stelsel van sociale bijstand bestaat uit tegemoetkomingen aan gehandicapten, het recht op een bestaansminimum, de gewaarborgde gezinsbijslag en het gewaarborgd inkomen voor bejaarden. In dit verband dient ook te worden verwezen naar de ratio legis van het meergenoemde artikel 40ter voor het opleggen van een inkomensvoorwaarde aan de persoon in functie van wie de gezinshereniging wordt gevraagd. Deze voorwaarde heeft tot doel te vermijden dat de vreemdeling die in het kader van

gezinshereniging een verblijfsrecht wil krijgen, ten laste valt van de openbare overheden. De IGO valt echter volledig ten laste van de overheid. Indien een verblijfsrecht zou worden verkregen in functie van een persoon die dergelijke tegemoetkoming ontvangt, zou de vreemdeling volledig ten laste van de overheid vallen. De IGO, die in wezen het equivalent van het leefloon voor 65-plussers is, valt dan ook onder de in artikel 40ter, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde “financiële maatschappelijke dienstverlening”. Vermits de IGO onder dit laatste begrip valt, wordt aan het voorgaande geen afbreuk gedaan door het feit dat zij niet uitdrukkelijk is opgenomen in de opsomming van artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 2°, van de vreemdelingenwet.”

Uit voorgelegde documenten blijkt dat de Belgische referentiepersoon heden over een maandelijkse tegemoetkoming aan personen met een handicap beschikt van 312,28 euro. Uit voorgelegde bewijzen blijkt aldus dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, zij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoefteanalyse noodzakelijk. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) dient er vooreerst gewezen te worden op de huurgelden die maandelijks dienen betaald te worden voor de huisvesting van betrokkene en referentiepersoon, met name 620 euro (+ index). Dit betekent dat referentiepersoon niet eens over voldoende bestaansmiddelen beschikt om de huur te betalen. Zodoende kan bezwaarlijk gesteld worden dat betrokkene ten laste is van referentiepersoon.

Zelfs voor zover zou gesteld worden dat de IGO wel degelijk in overweging zou moeten worden genomen, kan eveneens opgemerkt worden referentiepersoon ook in dat geval niet over 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie beschikt, immers, dan zou zij beschikken over 1286,83 euro per maand. Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is in een dergelijke situatie een behoefteanalyse noodzakelijk. Voor zover uit het administratief dossier iets te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon (vaste en variabele kosten) dient er opnieuw vooreerst gewezen te worden op de huurgelden die maandelijks dienen betaald te worden voor de huisvesting van betrokkene en referentiepersoon, met name 620 euro (+ index). Bijgevolg blijft er na aftrek van de maandelijkse huurlasten van het totale beschikbaar inkomen van de referentiepersoon nog slechts 666,83 euro over om alle resterende kosten van zowel zichzelf als van betrokkene te kunnen voldoen. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten (nutsvoorzieningen, verzekeringen, (tele)communicatie, kledij, voeding) met 666,83 euro voldaan kunnen worden. Uit de behoefteanalyse blijkt dan ook dat een bedrag van 1286,83 euro veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan. Bovenstaande beoordeling zou enkel nog meer kracht worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht.

Tot slot, voor wat het ten laste zijn betreft, dient opgemerkt te worden dat er 19 stortingen, allen ten bedrage van 300 euro, worden voorgelegd van referentiepersoon aan betrokkene in de periode van 23.09.2016 tot 24.01.2017. Betrokkene en referentiepersoon laten uitschijnen dat betrokkene op 4 maanden en 1 dag tijd 5400 euro aan financiële steun heeft ontvangen, oftewel zo'n 1350 euro per maand. Dit is toch wel opmerkelijk, gelet referentiepersoon, onacht de aard van de bestaansmiddelen, slechts 1286,83 euro per maand aan IGO en tegemoetkoming aan personen met een handicap samengeteld, ontvangt. Het gesolliciteerd karakter van de stortingen kan bijgevolg niet worden uitgesloten. Mocht referentiepersoon bovendien zo vermogend zijn dat zij zo'n bedragen kan overmaken aan betrokkene, dan zou zij nooit in aanmerking kunnen komen voor het ontvangen van IGO. De stortingen zoals ze nu voorliggen zijn dus ongeloofwaardig. De vraag dient hier gesteld te worden of de voorgelegde stortingen ofwel allemaal terugvloeien naar referentiepersoon en betrokkenen zodoende een oogverblindend, mooi plaatje wensen voor te schotelen in functie van de aanvraag, dan wel of referentiepersoon zelf heel wat financiële steun ontvangt om dit alles te kunnen financieren hetgeen dan ook zou impliceren dat ook betrokkene ten laste is van derden en geenszins van referentiepersoon. Omwille van het voorgaande wordt ook niet dieper ingegaan op overige stukken die werden voorgelegd met betrekking tot het ten laste zijn. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te

worden ingetrokken. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt verzoeker op:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 40ter en 42 VAN DE WET VAN 15 DECEMBER 1980 BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN, EN SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT ALS ALGEMEEN BEGINSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR”.

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker als volgt:

“De bestreden beslissing beroept zich artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna vermeld als ‘Vreemdelingenwet’). Dit artikel luidt: “§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie. § 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen. De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg : 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. 2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet. 3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. (...)” De bestreden beslissing stelt dat de bestaansmiddelen van de grootmoeder van verzoeker – die de Belgische nationaliteit heeft, niet in zijn geheel in aanmerking worden genomen en niet in zijn geheel mee in overweging worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Haar inkomen bestaat uit: - Een IGO, inkomensgarantie voor ouderen - Een tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden en tegemoetkoming aan personen met een handicap Het staat niet ter discussie dat de inkomsten van verzoekers grootmoeder stabiel, toereikend en regelmatig zijn. De tegemoetkoming aan personen met een handicap neemt de bestreden beslissing wel mee in overweging, de IGO niet. Deze laatste wordt volgens de bestreden beslissing niet mee in overweging worden genomen omdat ze ‘wordt beschouwd als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening’. Dit is evenwel niet correct. De bestaansmiddelen die worden uitgesloten, worden uitdrukkelijk vermeld in artikel 40ter, §2, lid 2, 1°,

in fine Vreemdelingenwet; het gaat om de volgende bestaansmiddelen: leefloon financiële maatschappelijke dienstverlening kinderbijslagen en toeslagen inschakelingsuitkeringen overbruggingsuitkering werkloosheidsuitkering, tenzij de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. Het gaat om een uitzonderingsbepaling die restrictief dient te worden toegepast. De IGO is niet opgenomen op de lijst van uitgesloten inkomsten, vermeld in artikel 40ter Vreemdelingenwet, net zomin als de tegemoetkoming aan personen met een handicap of de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden op deze lijst is opgenomen. De bestreden beslissing stelt dat de IGO moet gezien worden als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. Dit is niet correct. De IGO kan niet worden gezien als een vorm van financiële maatschappelijke dienstverlening. De term “(financiële) maatschappelijke dienstverlening” komt voor in de OCMW-wet, terwijl de IGO niet wordt geregeld door deze wet. Zie o.a. RvV 25 september 2018, nr. 209 997. Er dient anderzijds ook gewezen te worden dat de thans bestreden beslissing reeds voor de derde maal een beslissing is ten aanzien van verzoeker waarbij de gemachtigde van de staatssecretaris weigert rekening te houden met alle inkomsten van verzoekers grootmoeder. In het arrest nr. 192 592 van 27 september 2017 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds dat de eerste beslissing ten aanzien van verzoeker – van 24 april 2017 (stuk 2) – ten onrechte de IGO niet in aanmerking nam bij de inkomsten van verzoekers grootmoeder. Deze beslissing werd vernietigd. Vervolgens werd in de tweede beslissing ten aanzien van verzoeker - van 16 maart 2018 (stuk 3) – de IGO wél in aanmerking genomen bij de inkomsten van verzoekers grootmoeder, maar niet de THAB. Ook deze beslissing werd vernietigd. (Arrest nr. 209 177 van 11 september 2018 inzake RvV 220 309) De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 40ter Vreemdelingenwet door deze inkomsten niet mee in overweging te nemen.

In een tweede onderdeel betoogt verzoeker als volgt:

“In ondergeschikte orde stelt de bestreden beslissing dat voor zover zou gesteld worden dat de IGO wel degelijk in overweging zou moeten worden genomen, de referentiepersoon ook in dat geval niet aan 120% van de inkomstenvereiste voldoet, en dat de behoefteanalyse aantoonde dat een bedrag van 1286,83 euro veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om het verblijfsrecht aan betrokkene toe te staan. Vooreerst dient opgemerkt dat de weergegeven inkomsten niet correct zijn. Ze zijn alleszins niet meer actueel. Verzoekers grootmoeder ontvangt maandelijks: - IGO: € 1.037,22 (stuk 4) - THAB: € 331,00 (stuk 5) Aldus beschikt verzoekers grootmoeder over een maandelijks inkomen van € 1.368,22 (en niet van € 1.286,63 zoals de bestreden beslissing stelt). Bij het nemen van de thans bestreden beslissing heeft de gemachtigde van de staatssecretaris het niet nodig geacht geactualiseerde stukken op te vragen en in aanmerking te nemen. Aangezien de bestreden beslissing uitgaat van foutieve feitelijke gegevens, wordt de motiveringsplicht geschonden. Verder dient vastgesteld dat er geen reële en concrete behoefteanalyse werd uitgevoerd. Er werd enkel nagegaan welke de kosten voor de huur zijn. Voor het overige werd zonder enige concrete gegevens toegespitst op de situatie van verzoeker en diens grootmoeder geoordeeld dat de inkomsten niet zouden volstaan om de behoeften te dekken. Dit is kennelijk onredelijk. Artikel 42 §1, lid 2, in fine bepaalt uitdrukkelijk dat bij een behoefteanalyse de minister of zijn gemachtigde alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, kan doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid. Dit is in casu niet gebeurd. De bestreden beslissing spreekt zich bovendien niet uit over het bedrag dat de referentiepersoon nodig zou hebben om in de behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Dit is uiteraard essentieel bij een behoefteanalyse. Tenslotte dient ook vastgesteld dat de motivering intrinsiek tegenstrijdig is. Zij stelt enerzijds dat de IGO voorziet in inkomsten die worden betaald wanneer de eigen bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Met andere woorden, de IGO voorziet in toereikende inkomsten. Anderzijds stelt de bestreden beslissing dat het inkomen (waaronder het IGO) ontoereikend zou zijn. Aldus kan de bestreden beslissing onmogelijk tot de conclusie komen dat de inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zouden zijn. De motieven van de bestreden beslissing spreken zichzelf tegen. De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet.

In een derde onderdeel betoogt verzoeker als volgt:

“Tenslotte stelt de bestreden beslissing dat voor wat het ten laste zijn betreft, de stortingen die worden voorgelegd, ongeloofwaardig zouden zijn, en dat voor het overige niet wordt ingegaan op de overige stukken met betrekking tot het ten laste zijn. De bestreden beslissing stelt niet dat verzoeker niet ten laste zou zijn van zijn grootmoeder. Zij stelt wel dat niet met alle de stukken die verzoeker heeft

voorgelegd, wordt rekening gehouden. Dit kan uiteraard niet. De bestreden beslissing dient alle feitelijke gegevens in overweging te nemen. Het kan niet dat zonder enige motivering stukken zomaar buiten beschouwing worden gelaten. De motiveringsplicht wordt hiermee met de voeten getreden. Anderzijds, met betrekking tot de gecontesteerde stortingsbewijzen, bezondigt de bestreden beslissing zich aan zuivere speculatie en is het niet ernstig om deze stukken niet in aanmerking te nemen. Dit blijkt reeds uit de gebruikte bewoordingen: "dit is toch wel opmerkelijk", "kan niet worden uitgesloten", "dan zou zij", "de vraag dient hier gesteld te worden". Zonder enig stuk terzake of enige aanwijzing terzake wordt gesteld dat de stortingen gesolliciteerd zijn. Anderzijds schijnt de bestreden beslissing te vergeten dat bij de berekening van de IGO niet met alle bestaansmiddelen rekening wordt gehouden. Onder meer wordt geen rekening gehouden met onderhoudsgelden, (een gedeelte van) kapitalen, enz... De bestreden beslissing is dan ook niet ernstig te noemen en is kennelijk onredelijk. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht dient te worden beoordeeld of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag van verzoeker is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot het bestreden besluit is gekomen. Het is duidelijk dat de bestreden beslissing geen correcte beoordeling heeft gemaakt. Het middel is gegrond."

2.2. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...)"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, waarnaar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet verwijst, luidt als volgt:

"3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;"

Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

2.3. De bestreden beslissing is kort gezegd opgebouwd als volgt:

- De Inkomensgarantie voor ouderen (IGO) is een vorm van maatschappelijke dienstverlening en derhalve kan zij niet in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon **(a)**;

- De tegemoetkoming aan personen met een handicap (TVG) kan wel in aanmerking genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon **(b)**;

- Zelfs indien de IGO in aanmerking genomen wordt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, dan beschikt deze niet over 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. In het kader van de behoefteanalyse stelt de verwerende partij vast dat er na aftrek van de maandelijkse huurlasten van het totale beschikbaar inkomen van de referentiepersoon te weinig overblijft om alle resterende kosten te dekken van de referentiepersoon en verzoeker. Er is geen bewijs dat er andere inkomsten zijn om de kosten te dekken. De verwerende partij is van oordeel dat uit de behoefteanalyse blijkt dat de inkomsten veel te laag liggen om een minimum aan waardigheid voor betrokkenen te garanderen zodat zij het risico lopen om ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en dat een bedrag ter waarde van honderdtwintig procent van het leefloon het strikte minimumbedrag is dat de referentiepersoon nodig heeft om verzoeker het verblijfsrecht toe te staan. De verwerende partij stelt dat er in het administratief dossier niet veel te vinden is over het bestedingspatroon van de referentiepersoon en dat de *“beoordeling enkel nog meer kracht [zou] worden bijgezet indien betrokkene nog andere stukken betreffende de totale maandelijkse onkosten van het huishouden zou hebben bijgebracht”* **(c)**;

- Voor wat betreft de documenten die moeten aantonen dat verzoeker ten laste is van de referentiepersoon, stelt de verwerende partij vast dat verzoeker op afgerond vier maanden tijd, 5.400 euro aan financiële steun heeft ontvangen van de referentiepersoon, wat de verwerende partij opmerkelijk acht gelet op het feit dat de referentiepersoon slechts 1286,83 euro per maand aan IGO en TVG samengeteld, ontvangt. Het gesolliciteerd karakter van de stortingen kan bijgevolg volgens de verwerende partij niet worden uitgesloten. Verwerende partij voegt er aan toe dat, mocht de referentiepersoon zo vermogend zijn dat zij zo'n bedragen kan overmaken aan verzoeker, zij dan nooit in aanmerking zou kunnen komen voor het ontvangen van de IGO. De stortingen zoals ze nu voorliggen worden ongeloofwaardig geacht door de verwerende partij waarna enige speculaties volgen. Omwille van het voorgaande gaat de verwerende partij niet dieper in op overige stukken die werden voorgelegd met betrekking tot het ten laste zijn; **(d)**.

2.4. Gelet op het gestelde in punt (c) waarbij de TVG én IGO in aanmerking worden genomen kan de kritiek van verzoeker op de motieven (a) en (b), waarbij in punt (a) de IGO wordt uitgesloten en aansluitend in punt (b) enkel gemotiveerd wordt over de TVG, geen aanleiding geven tot nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het eerste onderdeel van het middel kan derhalve geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.5. De bestreden beslissing steunt op twee cumulatieve schragende motieven, met name de motiveringen weergegeven in de punten (c) en (d).

2.5.1. Punt (c) handelt over de voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40 ter, §2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Tevens handelt het over de behoefteanalyse zoals bedoeld in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Punt (d) handelt over de voorwaarden van ten laste zijn van de referentiepersoon, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het gestelde in punt 2.5. houdt in dat enkel indien gegronde kritiek geuit wordt m.b.t. de motiveringen weergegeven in de punten (c) en (d), dit aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.7. Voor wat betreft de motivering weergegeven in punt (d), dit heeft in tegenstelling tot wat verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift, wel degelijk betrekking op de vereiste van het ten laste zijn van de Belgische referentiepersoon zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet

juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt duidelijk uit de inleidende zin van de betrokken passage, *“Tot slot, voor wat het ten laste zijn betreft (...)”*.

2.8. De vaststelling *“dat er 19 stortingen, allen ten bedrage van 300 euro, worden voorgelegd van referentiepersoon aan betrokkene in de periode van 23.09.2016 tot 24.01.2017. Betrokkene en referentiepersoon laten uitschijnen dat betrokkene op 4 maanden en 1 dag tijd 5400 euro aan financiële steun heeft ontvangen, oftewel zo’n 1350 euro per maand.”* vindt steun in het administratief dossier waarin zich de stukken bevinden aangaan deze stortingen.

2.9. Het past te dezen te wijzen op de wet van 22 maart 2001 tot instelling van een inkomensgarantie voor ouderen.

Artikel 6, §1 van deze wet voorziet het volgende: *“Het bedrag van de inkomensgarantie beloopt ten hoogste 6.408,89 euro per jaar”*.

Artikel 7, §1, eerste lid stelt:

“De inkomensgarantie kan enkel worden toegekend na onderzoek van de bestaansmiddelen en van de pensioenen. Alle bestaansmiddelen en pensioenen, van welke aard of oorsprong ook, waarover de betrokkene of de echtgenoot of de wettelijk samenwonende waarmee hij dezelfde hoofdverblijfplaats deelt, beschikken, komen in aanmerking voor de berekening van de inkomensgarantie, behalve de door de Koning bepaalde uitzonderingen.”

In het koninklijk besluit van 23 mei 2001 tot instelling van een algemeen reglement betreffende de inkomensgarantie voor ouderen wordt, naast een exhaustieve lijst van uitzonderingen, bepaald dat rekening wordt gehouden met de beroepsinkomsten, de roerende kapitalen en de afstanden van vruchtgebruik, de onroerende goederen, de pensioenen en bonus.

Op <https://www.sfpd.fgov.be/nl/recht-op-pensioen/igo#watteltfinancieel> kan het volgende worden gelezen onder de hoofding *“Gedetailleerde voorwaarden om een IGO te ontvangen”*:

“Invloed van uw financiële middelen

Stap 1: Uw financiële middelen zijn de som van de financiële middelen van uzelf en uw eventuele partner (gehuwd of wettelijk samenwonend). De volgende componenten worden in rekening gebracht:

• *Belgische en buitenlandse wettelijke pensioenen: °90 % van het bruto jaarbedrag: ☑inclusief pensioenbonus;*

☑ *exclusief vakantiegeld werknemers en bijzondere bijslag zelfstandigen.*

• *Beroepsinkomen: °75 % van het bruto jaarsalaris in het geval van een werknemer (ook in het kader van een flexi-job);*

° *75 % van het bruto jaarsalaris in het geval van een ambtenaar;*

° *75% van het werkelijke brutoloon of het fictief loon als zelfstandige helper;*

° *100 % van de netto beroepsinkomsten (= bruto verminderd met de eventuele lasten en verliezen) van het jaar voorafgaand aan de ingangsdatum van de IGO van het vorige of lopende jaar in het geval van een zelfstandige;*

° *Van het resterende bedrag wordt daarna nog eens 5 000 EUR afgetrokken (vrijstelling).*

• *Sociale uitkeringen (werkloosheid, ziekte of invaliditeit, arbeidsongeval of beroepsziekte): °100 % van het bruto jaarbedrag*

• *Vergoedings- en oorlogspensioenen: °100 % van het bruto jaarbedrag*

• *Buitenwettelijke renten (bijvoorbeeld periodiek uitbetaald, aanvullend pensioen): °100 % van het bruto jaarbedrag*

• *Onderhoudsgeld betaald door de ex-partner: °100 % van het bruto jaarbedrag*

° *Onderhoudsgelden die betaald worden door de aanvrager aan de ex-partner, kunnen afgetrokken worden.*

•Kapitalen (liggende of niet-liggende gelden, aandelen, obligaties, staatsleningen, ...): °1e schijf van 6 200 EUR: vrijgesteld (dus 0 %);

°2e schijf gelegen tussen 6 200 EUR en 18 600 EUR: 4 % van het globaal kapitaal;

°3e schijf boven 18 600 EUR: 10 % van het globaal kapitaal.

•Onroerende goederen (bebouwd of onbebouwd) in volle eigendom of in vruchtgebruik: °100 % van het globaal, niet-geïndexeerde kadastraal inkomen (K.I.). In geval van mede-eigendom houden we rekening met uw aandeel in de eigendom: 1/2, 1/4,

•Hierop worden gedeeltelijke vrijstellingen toegepast: ▣Bebouwde goederen: 743,68 EUR wordt afgetrokken van het globaal K.I. + nog eens 123,95 EUR voor elk kind waarvoor kinderbijslag wordt ontvangen.

Het resultaat na aftrek wordt met 3 vermenigvuldigd.

▣Onbebouwde goederen: op voorwaarde dat er geen bebouwd onroerend goed is: 29,75 EUR wordt afgetrokken van het globaal K.I.

Het resultaat na aftrek wordt met 3 vermenigvuldigd.

•Onroerende goederen in naakte eigendom worden niet in rekening gebracht.

(...)"

2.10. Gelet op het voormelde, waar ter terechtzitting op gewezen werd, volstaat het niet dat verzoeker algemeen voorhoudt dat er bij de berekening van de IGO niet met alle bestaansmiddelen wordt rekening gehouden en dat "Onder meer geen rekening wordt gehouden met onderhoudsgelden, (een gedeelte van) kapitalen, enz.", zonder nader te specificeren en aan te tonen wat de (voor de IGO vrijgestelde) bron is van inkomsten van de referentiepersoon die toelaat op 4 maanden tijd 5.400 euro aan financiële steun te geven aan verzoeker.

2.11. De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk achten dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, na de vaststelling dat de referentiepersoon op 4 maanden tijd, 5.400 euro aan financiële steun gegeven heeft aan verzoeker, stelt, "Dit is toch wel opmerkelijk, gelet op referentiepersoon, ongeacht de aard van de bestaansmiddelen, slechts 1286,83 euro per maand aan IGO en tegemoetkoming aan personen met een handicap samengeteld, ontvangt." en hieraan verbindt: "Het gesolliciteerd karakter van de stortingen kan bijgevolg niet worden uitgesloten. Mocht referentiepersoon bovendien zo vermogend zijn dat zij zo'n bedragen kan overmaken aan betrokkene, dan zou zij nooit in aanmerking kunnen komen voor het ontvangen van IGO." en vervolgens concludeert, "De stortingen zoals ze nu voorliggen zijn dus ongeloofwaardig". De overwegingen, "De vraag dient hier gesteld te worden of de voorgelegde stortingen ofwel allemaal terugvloeien naar referentiepersoon en betrokkenen zodoende een oogverblindend, mooi plaatje wensen voor te schotelen in functie van de aanvraag, dan wel of referentiepersoon zelf heel wat financiële steun ontvangt om dit alles te kunnen financieren hetgeen dan ook zou impliceren dat ook betrokkene ten laste is van derden en geenszins van referentiepersoon." kunnen als overtollige motieven beschouwd worden. Kritiek hierop kan derhalve geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.12. Voor wat betreft de slotzin van motivering (d), "Omwille van het voorgaande wordt ook niet dieper ingegaan op overige stukken die werden voorgelegd met betrekking tot het ten laste zijn", dient de Raad op te merken dat aan de hand van de stukken die zich bevinden in het administratief dossier en meer bepaald de stukken die de betrokken gemeente op 9 februari 2019 aan de verwerende partij heeft overgemaakt, niet kan ingezien worden welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat de verwerende partij dient te motiveren over alle feitelijke gegevens. Er bevinden zich in het administratief dossier geen andere stukken die betrekking hebben op de voorwaarde inzake het ten laste zijn van de referentiepersoon en verzoeker laat zowel in zijn verzoekschrift als ter terechtzitting na te duiden over welke "overige stukken" het gaat.

2.13. Gelet op het voormelde dient de Raad te concluderen dat het derde onderdeel van het enig middel ongegrond is. Dit leidt tot de verwerping van het beroep. Het eerste onderdeel kan immers zoals gezegd geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Voor wat betreft de kritiek geuit in het tweede onderdeel, dient de Raad vooreerst op te merken dat de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te worden beoordeeld aan de hand van de stukken waarover de verwerende partij beschikte op het ogenblik dat ze de bestreden beslissing trof. Verzoeker kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen door te wijzen op zijn actuele inkomsten uit de IGO en "THAB" die afwijken van de bedragen gehanteerd in de bestreden beslissing. Deze actuele inkomsten vloeien

immers voort uit stukken die dateren van 4 september 2019 (zie stukken 4 en 5 gevoegd bij het verzoekschrift), daar waar de bestreden beslissing dateert van 8 januari 2019. De overige kritiek die wordt geuit in het tweede onderdeel van het middel, met name dat er geen concrete en reële behoefte-analyse werd uitgevoerd en dat de motivering inzake een ontoereikend inkomen uit de IGO inherent tegenstrijdig is, kan gelet op het gestelde in punt 2.6. geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, ook al zou deze kritiek gegrond zijn.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA